

LÁ THƯ MỤC VỤ

“Ngày mai, cứ để ngày mai lo. Ngày nào có cái khổ của ngày ấy” (Mát-thêu 6,34). Câu Tin Mừng này có được các tù nhân áp dụng cách triệt để, đặc biệt là tù nhân dưới chế độ cộng sản không ? Thật khó mà áp dụng, đúng vậy, suốt mười năm tù, không có ngày nào tôi cảm thấy no, bụng lúc nào cũng đói, phải nói là đói thê thảm, đói lê lét, đói triền miên. Mà hễ ‘bụng đói thì gỏi phải bỏ’, phải lo mưu sinh, phải nhìn quanh quẩn để tìm bất kỳ cái gì ăn được thì ăn. Trước mắt tôi, nhất là lúc mới bị quăng vào tù, luôn luôn xuất hiện hình ảnh cái dạ dày lép xẹp kêu gào không nguôi, thôi thúc đôi chân phải lo đi tìm cái thứ gì đó để lấp cho đầy. Đêm nằm mãi lo ngày mai kiếm được cái gì để ăn ? Đi làm khổ sai, lại lo không biết nơi mình làm có gì xoi được không ? Nếu có thứ ‘cải thiện’ (xoi được) thì lo không biết mấy tên cán bộ có quá khắc khe nhòm ngó canh chừng không ?

Tôi thèm mùi tiêu hành tôi ớt, tôi bị ám ảnh bởi mùi nước mắm, tôi nhớ những cọng rau thơm, cứ tưởng tượng đến mùi cá kho hay thịt kho là dạ dày kêu ròn rột kinh lắm. Người tù thèm đường, thèm chất ngọt đã đành, vì cơ thể thiếu những chất sinh năng lượng ấy cách trầm trọng, nhưng người tù cũng thèm muối nữa, thế mới lạ. Mà vì lý do an ninh gì đó nên các cai tù cấm tù nhân giữ muối, bởi đó thứ gì càng hiếm lại càng thèm. Mỗi bữa ăn, tù nhân chỉ nhận được một bát cơm voi, vài lát sắn khô hấp lên và một thìa nước muối. Để có muối mà ăn cho đỡ thèm, tôi bắt chước những anh em đồng cảnh, cho nước muối vào một lon sữa bò rồi kê lên bếp cho cạn hết nước, gạt tí xíu muối ấy cất đi và trân quý nó vô cùng. Đêm về mơ thấy sẽ có ngày mình được 50 gram muối !

Tôi lo từng ngày, ăn không dám ăn, ký ca ký cốp đun nước muối đến một hôm tôi cảm thấy thoả mãn hết sức vì số muối để dành được không biết cân nặng bao nhiêu, chỉ biết hơn ba thìa múc canh. Tôi nhìn màu trắng tinh khiết của muối nó đẹp làm sao, xoa nó trong tay mà lòng vui khó tả. Thế là tha hồ dẹt mộng, mơ có lúc nào đó chop được một con nhái bén (to cỡ đầu ngón tay cái) đem nướng lên chấm muối : ngon vô cùng; mơ thấy để dành đủ số giun đất, sau khi ngâm nước tro, cuốn vào tấm ni lông rồi dùng hai nắm tay mà quét nhừ, sau đó ve tròn như ‘hot dog’ rồi luộc lên chấm muối : tuyệt cú mèo ! Lo tới lo lui, lo toan mọi điều, dẹt đủ thứ mộng !

Nhưng đúng là “Mưu sự tại nhân – Thành sự tại thiên”. Bao nhiêu mộng đẹp tan tành theo mây khói, khi một hôm đi lao động khổ sai về, bước vào nhà thấy đồ đạc vất tứ tung. Thì ra các cai tù cùng với đám trật tự đã lục tung mọi nơi để tìm những thứ bị cấm. Một cảm giác bất an chạy dọc xương sống tôi, thôi đứng rồi, gói muối bé xíu của tôi, cái kho tàng mà tôi khổ nhọc thu gom, cái nguồn cảm hứng cho những ước mơ của một tù nhân, cái mà tôi bám víu, đã không cánh mà bay mất rồi ! Thế là toi công, bao nhiêu lo lắng chẳng được ích gì, bao ngày dành dụm như công dã tràng se cát biển Đông ! Từ lúc ấy tôi bắt đầu nghĩ lại : ‘Minh tính sao bằng Trời tính’.

Kể từ biên cố ấy, tôi không quá lo lắng cho ngày mai nữa. Nhưng không vì thế mà lười biếng trong việc mưu sinh ‘cải thiện’ mãi cho đến ngày tôi được thả về. Thật sự Thiên Chúa vẫn âm thầm ra tay nuôi các tù nhân bằng đủ mọi cách với điều kiện các tù nhân ấy không được lười biếng, không quá ỷ lại vào sự chăm nuôi của gia đình. Tôi tin rằng Thiên Chúa yêu thương từng người con của Người, và đó chính là sứ điệp của bài Tin Mừng Chúa Nhật này. Nhiều người **BIẾT VỀ CHÚA**, họ học hỏi rất kỹ lưỡng về Chúa, họ đào sâu từng câu Kinh Thánh để tìm hiểu về Chúa, nhưng họ không **BIẾT CHÚA**. Từ ngữ tiếng Việt rất thâm sâu, ‘BIẾT VỀ’ người nào là có nhiều thông tin, nhiều dữ liệu diễn tả về người đó, còn ‘BIẾT’ người nào lại có nghĩa là đã dẹt những mối thâm tình gắn bó, đã yêu thương và cũng tin rằng người đó thương yêu mình. Đó mới là cốt tủy của tôn giáo.

“BIẾT VỀ CHÚA” là bước đầu để **“BIẾT CHÚA”**. Học hỏi về Chúa là rất cần thiết, nhưng học hỏi để làm gì nếu không dẫn người học đến yêu mến Thiên Chúa ? Chúng mình có thể đọc kinh Tin Kính và kinh Lạy Cha thật chính xác và sốt mến, nhưng nếu lòng chúng mình vẫn chưa tin rằng Thiên Chúa chính là Cha của mình, hằng trân quý chúng mình hơn hoa ngoài đồng, hằng yêu thương chăm sóc chúng mình hơn những con chim trời...thế thì chính chúng mình chưa nhận mình là con cái của Ngài.

Linh mục Phạm Quang Hồng.